

Întrebarea preliminară

Articolul 16, articolul 18 și articolul 20 litera (b) din Directiva 2012/29/UE⁽¹⁾ trebuie interpretate în sensul că se opun ca partea vătămată să fie supusă din nou audierii în fața unei instanțe de judecată a cărei componență a fost modificată atunci când una dintre părțile din procedură, în temeiul articolului 511 alineatul 2 și al articolului 525 alineatul 2 din Codul de procedură penală (astfel cum au fost interpretate în mod constant de jurisprudența relevantă), refuză să își exprime consimțământul pentru citirea proceselor-verbale care conțin declarațiile deja depuse anterior de aceeași parte vătămată, cu respectarea procedurii în contradictoriu, în fața unei instanțe diferite în cadrul aceluiași proces?

(¹) Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului (JO L 315, p. 57).

Recurs introdus la 22 ianuarie 2018 de Comisia Europeană împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a doua extinsă) din 10 noiembrie 2017 în cauza T-180/15, Icap plc și alții/Comisia Europeană

(Cauza C-39/18 P)

(2018/C 142/35)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Comisia Europeană (reprezentanți: T. Christoforou, V. Bottka, M. Farley, B. Mongin, agenți)

Celelalte părți din procedură: Icap plc, Icap Management Services Ltd, Icap New Zealand Ltd (ICAP)

Concluziile recurente

- Anularea hotărârii (punctele 281-299 și dispozitivul), în măsura în care sunt anulate amenzile stabilite la articolul 2 din decizia în litigiu;
- respingerea celui de al cincilea și a celui de al șaselea motiv, referitoare la amenzi, ale acțiunii formulate de ICAP în fața Tribunalului și, în temeiul competenței de fond, stabilirea unor amenzi adecvate în sarcina ICAP;
- obligarea ICAP la plata tuturor cheltuielilor de judecată aferente acestor proceduri și reformarea deciziei din prima instanță privind cheltuielile de judecată pentru a reflecta decizia pronunțată în prezentul recurs.

Motivele și principalele argumente

Comisia își întemeiază recursul pe următorul motiv unic:

Comisia susține că în Hotărârea Icap plc și alții/Comisia (EU:T:2017:795) Tribunalul a aplicat în mod eronat jurisprudența Curții de Justiție privind motivarea impusă în deciziile de aplicare a unor amenzi. Hotărârea Tribunalului se îndepărtează de Hotărârea de referință AC Treuhand/Comisia (C-194/14 P, EU:C:2015:717, punctele 66-68) și impune Comisiei o obligație mai strictă de a motiva mai detaliat metodologia utilizată la calculul amenzilor pentru încălcări ale articolului 101 TFUE, în special în cazurile în care aplică punctul 37 din Orientările privind calcularea amenzilor. Recursul Comisiei are ca obiectiv corectarea erorilor de drept grave săvârșite de Tribunal care, dacă ar fi admise, ar aduce atingere competenței Comisiei de stabilire a unor amenzi adecvate pentru a fi suficient de disuasive. O interpretare corespunzătoare a obligației de motivare, care răspunde cerințelor stabilite de jurisprudență și amintite în Hotărârea AC Treuhand/Comisia (C-194/14 P, punctul 68), este esențială pentru îndeplinirea acestui obiectiv. În schimb, o obligație mai strictă de motivare a amenzilor, care include deliberările interne și luarea în considerare a etapelor intermediare, afectează marja de apreciere a Comisiei pentru stabilirea amenzilor, inclusiv în situațiile în care se întemeiază pe punctul 37 din Orientările privind calcularea amenzilor. Acest din urmă punct a fost prevăzut tocmai pentru a acorda Comisiei posibilitatea să se îndepărteze de la Orientările privind calcularea amenzilor în cauze atipice, precum cele în care sunt aplicate amenzi facilitatorilor. Astfel cum au recunoscut instanțele Uniunii, Comisia trebuie să își mențină puterea de apreciere și competența discreționară pentru stabilirea unor amenzi adecvate.